

Egy boszorka van,

HÁROM FIA VAN

Rubinbogyózelét főző boszorkány, nyomozás, empátia és népmeseiség – Menyhért Annát *Rubinbogyózelé* című új meseregényéről kérdeztük, amely számtalan finom árnyalatot rejt.

Női irodalommal, traumaelmélettel foglalkozol, írtál tudományos szöveget, sikeres regényt és gyerekkönyveket is. Hogyan fér meg mindez egymás mellett?

A *Rubinbogyózelé* a hetedik gyerekkönyvem lesz. Az én fejemben összekapcsolódik mindez, egymást kiegészítik, segítik ezek a dolgok. Sokszor kérdezik ezt tőlem, pedig nekem természetes, hogy amivel foglalkozom, annak többféle formája is lehet. Nekem fontos, hogy amit a tudományban csinálók, ami más szinteken foglalkoztat, az a gyerekekhez is jusson el.

Amikor olvastam a szöveget, feltűnt, hogy nagyon különleges, beszélő nevek, névalkotások vannak benne, és ettől az egész történet a mese és valóság határára kerül. Hogyan építed fel a mesevilágod?

A kreatív fantázia egy lépésre van a valóságtól, nem nagyon messzire tőle. Egymásba játszik a két világ, és – főleg egy gyereknek – nagyon könnyű átlépni innen oda, onnan ide. Ez a

gyerekeket nem zavarja, a felnőttek sokszor akarnak döntést hozni, hogy varázsmeséről, meseregényről, vagy valós dologról van-e szó.

A neveket hogy találtad ki?

Sokat gondolkodtam. Nézegettem a különböző madarak nevét, latinul és más nyelveken. Korvin eleve ismerős lehet a Mátyás király mesékből. A boszorkány, Nadragull neve a nadragulyából jön, az egy kábító növény, de jól is hangzik. Egy kritikában az hangzott el, hogy posztnépmesei tér jelenik meg a mesekönyveimben. Fontos számomra a népmesei háttér, az, hogy fel lehet ismeri előzményeket a szövegben. Gondolkodtam például azon, hogy legyen-e Nadragull egyik gyereke lány, de meghagytam a népmesei kötődésű három fiút, hiszen „egy boszorka van, három fia van”. Ugyanakkor a főhős egy kislány, ez nem így van a népmesékben, ott a nők paszszívak, várakoznak, nem sokat tudunk meg róluk. Ezen tudatosan változtattam.

A népmeséken kívül miből merítesz ihletet?

A népmesék csak a keretet adják. Legfőképpen az érzelmi történésekből ihletődöm. Mindig ez a könyveim alapja. Amikor a fiam volt kisiskolás, többször láttam, hogy milyen helyzetbe került az iskolában. Az iskola szégyen-csírákat ültet el a gyerekekben, maga a rendszer okozza ezt. Most egy kutatási ösztöndíjjal külföldön élek, és látom a holland iskolát, a holland ovit, és azt, hogy mennyire máshogy állnak a gyerekekhez. Itt a gyerekeknek nem kell azon aggódniuk, hogy jó-e, amit csinálnak, hogy megfelelnek-e. Szabad hibázni. Együtt foglalkoznak azzal, hogy mit hogyan kéne a csoportban optimálisan megoldani, nem pedig azzal, hogy mi a jó, és mi a rossz. Magyarországon átörökítődik egy szemlélet, ami a kreativitást fojtja meg legelőször. Erről szól a könyv, meg az empátiáról.